Hồi thứ ba mươi mốt
Chung hậu một phen đối địch
Tôn Tháo hai lượt bị cầm

Còn Yên Đan Công chúa vây hãm Trâu Bình quan đã lâu cứ ngày đêm đốc quân canh thành, mà chưa phá được, xảy đâu có quân thám tử về báo rằng:

– Tề Vương phong cho Chung Vô Diệm làm Chinh Yên đại nguyên soái, thống lãnh hai mươi muôn binh đã tới Trâu Bình quan bảo thủ rồi.

Công chúa nghe báo bèn nói với Phò mã rằng:

– Bấy lâu, đã nghe danh Chung xú phụ là người bản lãnh cao cường, nay nó đã tới đây, thiếp phải ra binh đánh với nó một hai trận cho biết tài cao hạ.

Nói như vậy rồi day lại hỏi chúng tướng rằng:

– Có ai dám ra đối địch với Chung xú phụ trước chăng?

Tôn Phò mã nói:

– Vậy thì để bổn soái đi cho.

Nói rồi liền nai nịt hẳn hoi, cầm thương lên ngựa, phát pháo dẫn theo một ngàn quân, thẳng tới dưới thành mà khiêu chiến.

Quân giữ thành vào phi báo cho Chung quốc mẫu hay rằng:

– Có tướng nước Yên tới khiêu chiến.

Quốc mẫu nghe báo tức thì nai nịt và truyền lệnh, phát hai mươi bốn tiếng hiệu pháo, rồi mở cửa thành xông ra trận, Tôn nguyên soái xem thấy thì hỏi rằng:

– Tướng ra đó tên họ là gì? Hãy xưng danh cho ta biết.

Chung Quốc mẫu đáp rằng:

– Ta nay là Đông Tề Chung quốc mẫu, ngày trước đã gảy được cây Ngẫu tư cầm, ngươi chẳng có nghe danh sao còn hỏi? Vậy chớ ngươi tên họ là gì? Mau khá nói cho ta biết.

Tôn nguyên soái đáp:

– Yên bang Phò mã, danh hiệu Tôn Tháo là ta.

Chung nương nương nói:

– Ta tưởng ngươi là ai, chớ tên ấy thật là một đứa vô danh tiểu tốt, có tài cán bao nhiêu, mà dám tới đây khua môi lớn họng.

Tôn Tháo nghe khi mình thì cả giận, liền vung thương xốc tới đâm đùa, Chung nương nương đưa cây Định Tề đao ra đỡ, hai người đánh với nhau có hơn ba trăm hiệp, một đao, một thương, bên nam, bên nữ hai ngựa xây tròn như phụng lộn, bốn tay ngăn trở tựa rồng bay, sức hãy cầm đồng, chưa phân thắng bại.

Chung nương nương có ý khen thầm, liền lui ngựa lại vài bước, lấy ra một phép, kêu là: Thần Tiên Phách, giơ lên tức thì thì bốn phía sáng ngời, Tôn Tháo ngó chẳng thấy Chung nương nương ở đâu, mà mặt mũi lại lừ đừ, tay chân thêm bải hoải, muốn đánh mà đánh không được.

Chung quốc mẫu liền quày ngựa lại phía sau, ném lên một sợi dây Tư điêu đái và kêu nói rằng:

– Bớ Tôn Tháo! Sao ngươi không chạy đi, và sao không đánh với ta ít hiệp nữa?

Quốc mẫu nói vừa dứt lời, thì sợi dây Tư điều đã trói Tôn Tháo lại. Chung quốc mẫu bèn giục ngựa tới cầm đao giá trước mặtTôn Tháo mà nói rằng:

– Ta cũng tiếc ngươi là một đứa anh hào lương đống của nước Yên, chớ chi ngươi là người khác, thì ta thưởng cho một đao cho rồi đời, kẻo còn múa mỏ. Bây giờ ngươi đã bị Ai gia bắt rồi, nếu đó bằng lòng kêu ta Chung Quốc mẫu ba lần, thì ta thả cho về, như không thì chớ có mong trông thấy được mặt vợ con nữa.

Tôn Tháo nghe bấy nhiêu điều, ngẫm nghĩ hồi lâu, tính thầm trong bụng rằng:

– Làm người có kinh, thì phải có quyền, chớ như ta đã làm đến một vị Nguyên soái, lại đi sợ chết hay sao? Ngặt vì nó dùng yêu thuật bắt mình, dầu có chết đi thì cũng uổng, chi bằng ta chịu nhục đi một chút, để có tính mưu kế khác thì hay hơn.

Nghĩ như vậy, liền cúi đầu kêu Chung Quốc mẫu ba tiếng, Chung nương nương mở trói thả ra tức thì và dặn rằng:

– Nay Ai gia tha cho ngươi vêế trại, mau mau bảo Yên Đan Công chúa ra trận đối thủ với ta, cho biết tài cao thấp.

Tôn Tháo vâng mệnh, liền lên ngựa, lấy làm xấu hổ vô hồi, bèn đi thẳng một nước về đến dinh, không ngó tới ai hết. Công chúa khi ấy thấy chồng mình về, mà mặt mày có sắc thẹn, thì hỏi rằng:

– Chẳng hay soái gia xuất trận thắng bại lẽ nào mà chẳng bắt con Chung xú phụ về cho tôi, lại mặt mày sầu thảm như vậy?

Tôn Nguyên nhung nghe hỏi, thở ra và nói rằng:

– Đừng trông sự bắt Chung Vô Diệm mà khó lòng, thôi mau mau thu hết ba quân trở lại nước nhà, nếu còn lưu luyến tại đây, thì ắt có ngày phải chết.

Công chúa nghe chồng mình nói vậy, thì tức giận mà nói rằng:

– Rất uổng cho quan gia, làm đến một vị đường đường Nguyên soái, mới ra đánh với đàn bà một trận, lại bảo rút quân về nước, là làm sao vậy? Còn chuyện xuất trận thế nào, xin thuật lại cho thiếp nghe thử.

Phò mã thuật kể hết câu chuyện đầu đuôi đánh với Chung Vô Diệm một hồi thì Công chúa tâm cương hỏa phát, mắng chửi Chung Vô Diệm om sòm, rồi tức thì sửa soạn nai nịt, vừa muốn xuất chinh kế bốn vị lão tướng tới bẩm rằng:

– Chúng tôi tưởng con Chung Vô Diệm không tài phép bao nhiêu, mà phiền tới Công chúa thân chinh cho nhọc sức, vậy xin để chúng tôi ra trận, nguyện bắt cho được con Xú phụ mà rử hờn cho Nguyên soái.

Yên Đan Công chúa khi ấy bớt giận mới nói rằng:

– Bốn tướng đã quyết lòng, thì ta cũng đành dạ, nhưng mà con Xú phụ hay dùng tà thuật hại người, vậy thì bốn tướng trước phải đề phòng cho lắm mới được.

Bốn tướng vâng lệnh, kẻ đao, người thương, phát pháo, dẫn theo năm ngàn binh xuất chiến. Công chúa thấy bốn lão thần đi rồi, liền nói với Tôn Nguyên soái rằng:

– Bốn tướng quân đó, là tôi, lão thần của Vương phụ, nếu như ra trận có sơ sẩy lẽ nào, thì bọn ta khó liệu lắm! Bây giờ quan gia phải dẫn thêm năm ngàn quân, cung tiễn mai phục hai bên, như bốn tướng có lâm sự nguy cấp thể nào, thì truyền quân bắn ra một lượt mà tiếp cứu.

Phò mã y lời, liền dẫn quân đi mai phục. Khi Chung nương nương đương ngồi bàn luận việc quân, bỗng nghe bên dinh Yên có một tiếng pháo nổ, thì biết có tướng đã xuất trận rồi, liến cầm đao lên ngựa, mở cửa ải xông ra, thấy bốn viên lão tướng Râu bạc phơ phơ, bèn trách thầm rằng:

– Yên Đan Công chúa thật bất nhân, nó sai bốn ông già tới đây mà nạp mạng.

Vừa đương suy nghĩ thì bốn tướng đã xốc tới. Chung nương nương hỏi rằng:

– Ai gia chẳng giết những người vô danh, xin đó hãy xưng họ tên rồi sẽ đánh.

Bốn tướng đồng đáp rằng:

– Chúng ta là: Yên bang đại tướng trấn quốc hầu, Lý Bưu, Trương Hổ, Triệu Cường và Vương Hùng đây, nay chúng ta phụng mạng Nguyên nhung của chúng ta, tới đây mà bắt sống nhà ngươi cho biết mặt.

Chung quốc mẫu cả giận nói rằng:

– Bốn lão già đã tới số, khó trông sống ở đời, đầu muốn về nước nhà, hồn chiêm bao phưởng phất.

Bốn tướng đỏ mặt, kẻ đao người thương giục ngựa tới đánh đùa. Chung quốc mẫu cứ bảo bốn tướng trở về, kêu Công chúa Yên Đan ra đối địch, mà bốn tướng cũng không nghe, cực chẳng đã Quốc mẫu phải đưa đao ra đỡ: Bốn tướng áp đánh nhầu, một mình

Chung nương nương tả xông hữu đột, đánh hơn hai trăm hiệp, mà chưa phân hơn thua, bốn tướng thấy Chung Quốc mẫu đơn đao nhất mã, mà lẫm lẫm oai phong, bèn ráng hết sức bình sinh, tung hoành giữa trận.

Lý Bưu múa cây Đồng chùy, Trương Hổ dùng cây Cương đao, Triệu Cường cầm cây Triết Phủ, Vương Hùng vung cây Trường thương, bốn phía hiệp lực với nhau, đánh nhầu một hồi nữa. Chung Quốc mẫu lui ngựa lại và cười nói rằng:

– Bốn ông già này số mạng đã mãn rồi, không thế chi cứu lại được, chớ chẳng phải ta có lòng lang độc mà hại người.

Nói rồi quất ngựa chạy bay, bốn tướng tưởng thật, đều muốn lập kỳ công, bèn hè nhau theo đuổi. Quốc mẫu cả mừng, mới lấy một phép, kêu là Âm Dương kính, cầm nơi tay chói ra đỏ ánh, chiếu vào mặt bốn tướng già, nghe có tiếng kêu rảng rảng, bốn tướng kiền té nhào xuống ngựa, Quốc mẫu xách đao lại, cứa cổ mỗi người một đao, mình đầu phân làm hai đoạn.

Tôn Nguyên soái thấy vậy cả kinh, kíp truyền quân cung tiễn bắn ra một lượt, tên bay như mưa bấc, Quốc mẫu liền niệm thần chú ty tiễn, thì tên vẹt ra hai bên không động vào mình chút nào hết.

Quốc mẫu khi ấy bèn ngó ngoái lại phía sau, thấy Tôn Tháo đương đốc sức bắn mình, bèn nghĩ rằng:

“Tôn Tháo là một người trung thần lương đống của Yên bang, đến sau mà hai nước giao hòa, ắt phải có va mới được, nếu ta bây giờ không làm cho nó phục mình, mai sau sẽ khó phân lợi hại .”

Nghĩ rồi liền kêu Tôn Tháo mà mắng rằng:

– Thằng thất phu, mày không sợ chết hay sao? Ta đã tha ngươi một phen rồi, sao còn mang mặt mo ra đây nữa, nếu ta không hại mi thì mi chẳng biết tài lực ra thế nào?

Nói rồi bèn niệm chân ngôn tức thì mây trắng túa ra mịt mù, lục đinh lục giápvà thần binh áp bắt Tôn Tháo mà trói lại. Quốc mẫu liền lấy tay diêu động, tức thì tam quân Tề đồng xông ra một lượt, quân Yên thấy chủ soái mình đã bị vào tay giặc, đều vỡ tan bỏ chạy, không dè binh Tề chận đường chém giết chết thôi vô số, kế đó Chung Vô Diệm niệm lầm thầm, khiến lục đinh, lục giáp dẫn Tôn Tháo tới trước mặt mà hỏi rằng:

– Bây giờ ngươi đã biết sức Ai gia chưa và tại vì sao Yên Đan không xuất chiến?

Tôn Nguyên soái khi ấy vòng tay mà xưng Chung Quốc mẫu và nói rằng:

– Tôi bị lần này nữa là hai, xin Quốc mẫu ra ơn dung mạng.

Chung Quốc mẫu cười và nói rằng:

– Sao ngươi biết ta không giết, mà xin ơn dung thứ.

Tôn Tháo đáp:

– Làm trai phải đền nợ nước, có chết cũng cam tâm, ngặt vì Quốc mẫu dùng yêu thuật mà bắt người, nên bổn soái chân tâm bất phục.

Chung quốc mẫu nói:

– Thôi ngươi chớ có nhiều lời, Ai gia cũng tha cho một phen nữa, vậy nhà ngươi, về nói lại với Yên Đan, hãy ra đây đối thủ với Ai gia, chớ đừng có trốn chui trốn nhủi ở trong nhà mà khoe hay khoe giỏi.

Phò mã nói:

– Xin Quốc mẫu tha tôi ra khỏi thì ngày mai sẽ có Công chúa tới đây.

Chung Vô Diệm liền truyền quân đem thương mã trả lại cho Tôn Tháo bảo đi về, rồi thu binh trở lại ải.

Lúc này Đan Yên Công chúa ngồi tại quân trướng mà đợi tin, xảy thấy quân kỳ bài vào báo rằng:

– Soái gia với bốn vị lão thần đều lâm trận và mấy ngàn binh thảy đều hóa ra ma hết.

Công chúa nghe báo cả kinh! Kế giây phút thấy Tôn Nguyên soái về tới. Công chúa lật đật hỏi rằng:

– Vì sao mà lang quân mặt mày hơ hãi, xiêm giáp tơi bời, còn bốn vị lão tướng ở đâu, sao chẳng thấy?

Phò mã liền thuật hết đầu đuôi tự sự cho Công chúa nghe, lại nói:

– Hãy thu binh trở về và nhượng Tề làm thượng quốc, nếu còn muốn đua tranh với con Xú phụ, thì e chết hụt có ngày mà thôi.

Công chúa cười và nói rằng:

– Phò mã sao khiêm trọng người cho quá lẽ, mà làm uất hết oai phong mình, vả lại sách có chữ: Trung thần bất húy tử, còn húy tử bất trung thần, như Phò mã có sợ mà không dám gia binh, thôi thì để mặc thiếp lo mưu cự địch, kẻo con Vô Diệm nó theo khiêu khích bảo tôi ra hoài, đánh một trận mới rõ tài, há bó tay chịu nhục hay sao?

Nói rồi liền trở vào dinh, tắm gội sạch sẽ, thay áo đổi xiêm, thẳng lên tướng đài, đặt bày hương án, đảo cáo với Hoa Vân thánh mẫu đại tiên rằng:

– Nay đệ tử thành tâm khẩn nguyện, xin tôn sư phò hộ giúp công một trận.

Lạy vái rồi xuống đài vào phòng an dưỡng. Rạng ngày Công chúa thăng trướng, các tướng hầu hai bên. Cao Kim Định lúc ấy bước ra thưa rằng:

– Ngày mai Mẫu nương xuất chiến, xin cho nhi túc theo hầu.

Công chúa nói:

– Con hãy lui vào hậu dinh an nghỉ, để mẹ ra đó sẽ có thâm mưu diệu kế.

Nói rồi liền điểm một muôn binh dõng sĩ và đội ngũ đâu đó rõ ràng phát pháo khai dinh kéo thẳng tới trước ải Tề mà khiêu chiến. Quân kỳ bài Tề hay tin ấy, vào báo cho Quốc mẫu hay, Chung quốc mẫu cũng nai nịt lên ngựa, mở cửa thành xông ra, xem thấy Yên Đan Công chúa tay cầm Định Yên đao, mình cởi ngựa sắt vàng, trên vai mang sợi Phi liêm sách[11], bên tả dắt cây Hổ vị thần tiên, nặng hơn sáu chục cân, bên hữu mang cây Thiểm Lôi linh chùy[12].

Chung quốc mẫu thấy Công chúa cốt cách thần tiên thì cứ đứng ngó hoài và nói thầm rằng:

"Ngày trước thày ta có nói: Yên Đan Công chúa là cốt Đại Lạc địa tiên giáng sinh, nay ta mới rõ."

Còn Yên Đan thấy Vô Diệm hình dung kỳ quái, mỏ heo nanh gấu, mặt cọp mày thô, đầu đội mão kim khôi, mình mang thiên vương giáp, bảo cung thần tiễn rất rõ ràng. Công chúa bèn hỏi:

– Tướng đó tên họ là gì?

Chung Quốc mẫu đáp:

– Tôi ở xứ Thương Sơn, tên là Chung Vô Diệm, lâu nay tôi vẫn nghe đại danh Công chúa văn võ toàn tài, nay gặp nhau đây thật tam sinh hữu hạnh. Công chúa không xét, quốc nội đã không lương tướng, triều trung lại có nịnh thần, tôi sợ cho tới khi quốc phá phu vong, thì Công chúa sao cho khỏi mang tiếng bất nhân, bất hiếu.

Công chúa đáp lại rằng:

– Tôi cũng nghe tiếng Chiêu Dương Hoàng hậu giúp Tề vương phụ bỏ nghĩa nhân, cớ sao lại khi dễ giao lân, thích chữ nơi mặt sứ thần, nay lại bắt Tôn Phu nhân tôi hai lượt và giết bốn vị lão thần phen này tôi quyết cho rõ mặt Tề quân, mới trả xong oán nọ.

Chung quốc mẫu nói:

– Xin nàng nghe lời ta thu binh về nước, cho khỏi điêu tàn ngược sinh linh, nếu đó phụ tình, tôi e sau khó phân vàng đá.

Công chúa cả giận, liền kêu Chung Vô Diệm mà nói rằng:

– Nếu như nàng muốn đấu chiến với ta, thì đánh nghề văn hay là dùng phép võ.

Chung Quốc mẫu hỏi:

– Làm sao gọi rằng văn, còn làm sao kêu rằng võ.

Công chúa nói:

---

[11] sợi dây ấy hễ giáp trận thì nó hớp hồn người ta

[12] nếu chùy này đánh nhằm ai tức thì phải chết

– Nếu võ chiến thì hai bên bày khai thế, huy động tam quân, đánh một trận tưng bừng, cho biết ai cao thấp; còn văn chiến là chỉ một người một ngựa, không ai được giúp ai, có bị thương thì được phép đem về, như chết tại chiến trường thì bỏ.

Chung Quốc mẫu nói:

– Ta bằng lòng văn chiến, mới rõi tài cao thấp.

Nói rồi ra lệnh cấm tam quân, không cho ai được cử động. Chung quốc mẫu thì cầm cây Đinh Tề đao, Công chúa thì cây Phi liêm sóc, hai bên buông ngựa chạy ra, đánh vùi có hơn ba trăm hiệp chưa phân thắng bại.

Hai bên quân có mang dây, cặp nữ tướng đánh vùi hơn một trăm hiệp nữa, cây Thần đao có ý mạnh hơn, nên Công chúa mới nghĩ ra một kế, bèn quất ngựa chạy dài, Chung Quốc mẫu cũng giục ngựa đuổi theo.

Công chúa liền lấy cây Hồ Lô trút ra, miệng niệm lâm râm, ở trong Hồ lô túa ra năm trăm con Hỏa Long, lửa đỏ rần rần, cháy sáng hơn ngàn dặm. Quốc mẫu cả kinh, lấy ra một vật bảo bối tiên gia, kêu là Trấn hỏa châu mà giữ mình, rồi niệm thần chú đòi Võ thần tới làm mưa.

Không dè mưa xuống bao nhiêu lửa cũng không tắt. Quốc mẫu tuy là nhờ có cái Trân hỏa châu thì không xao động tới mình, còn con Long cu chịu nóng không nổi, nên nhảy dựng lên reo hí om sòm, năm trăm con Hỏa Long rượt theo đốt binh Tề, kẻ thì cháy mặt, người thì phỏng mình, chết hằng hà sa số.

Khi Quốc mẫu chạy về gần tới ải thì đã cùng đường, vô phương khá đảo. May nhờ bên dinh Yên gióng chiên thu quân, Công chúa thu phép lại trở về trại. Phò mã và các tướng đều ra rước và chúc mừng. Công chúa hỏi:

– Vì cớ nào phu tướng khiến thu binh, không để cho thiếp theo bắt con Xú phụ cho rồi.

Phò mã nói:

– Bổn quan thấy Công chúa đuổi binh Tề đã rơi vào nơi trọng địa, sợ e con Xú phụ có yêu thuật mà phu nhân đề phòng không kịp chăng, nên bổn quan mới minh kim thu binh. Như ban ngày đốt nó không chết thì chờ đến lúc hoàng hôn, khiến phép Hỏa Long ra một lần nữa mà đốt dinh ải nó, dầu cho nó có tam đầu, lục tý cũng khó chạy đâu cho khỏi.

Công chúa nghe nói phải cả đẹp, bèn truyền lệnh sắp đặt, chờ đến canh khuya hành sự.

Còn Chung quốc mẫu lúc ấy thu góp tàn binh chạy vào ải, rồi kiểm điểm nhân mã lại thì chết hơn ba muôn người và ngựa, còn bị thương tích chẳng biết bao nhiêu. Quản Thoại Hoa và Điền Thường cũng bị phỏng mình.

Quốc mẫu mới lấy ra một hoàn liên đan dùng nước giếng mài điều trị cho tam quân. Khi Chung Quốc mẫu dưỡng an chúng tướng xong rồi, đang ngồi nơi trướng mà lo kế, bỗng thấy quân vào báo rằng:

– Cây Soái kỳ trước dinh, bị một trận cuồng phong đã gãy rồi.

Chung Quốc mẫu nghe báo lật đật đánh tay thì đã biết, nên kinh hãi và lo sợ vô cùng, lại trách thầm bà Hỏa Long thánh mẫu, truyền phép Hỏa Long ấy cho Công chúa làm chi, cho đêm nay nó tới đốt dinh trại, và mấy chục muôn nhân mã của Đông Tề, không phép chi mà sống được.

Nghĩ như vậy, trong lòng lại thêm bối rối, nước mắt tuôn dầm dề, không biết mưu kế chi mà tính nữa. Chúng tướng thấy vậy, đều quỳ lạy, mà xin tỏ nguyên do.

Quốc mẫu thuật hết các việc Công chúa sẽ đốt dinh mình cho chư tướng nghe, thì thảy đều rúng động, la khóc vang rền, Điền Năng thấy vậy, vỗ tay mà cười lớn. Quốc mẫu cả giận truyền quân bắt tới hỏi rằng:

– Đồ súc sinh! Mày không sợ chết hay sao?

Điền Năng tâu:

– Loài sâu bọ còn muốn sống thay, lựa huống chi người?

Quốc mẫu hỏi:

– Vậy chớ mày cười Ai gia việc gì đó?

Điền Năng tâu:

– Nước Tề với nước Yên, thế bất lượng lập, nay Quốc mẫu đánh tay, đã biết rõ thế thì, dầu cho tôi có khóc sáng đêm nay đi nữa mà có sống được chăng? Vì vậy cho nên tôi cười. Sau đây tôi xin nhắc lại, vậy chớ ngày trước Quốc mẫu gảy được câu Ngẫu Tư cầm và phục loài yêu quái, thần thông quảng đại, tiên phật phò trì, bây giờ mấy vị đó đi đâu mất hết đi, sao Quốc mẫu không thỉnh các ổng xuống mà cứu độ, để phá phép Hỏa Long của Yên Đan Công chúa?

Quốc mẫu nghe hết mấy lời, thì gật đầu cả đẹp, liền hối Điền Năng với Vương Hữu rằng:

– Hai ngươi hãy mau đem quân ra trước dinh, coi dốc sức đào đất cho được chừng ba mẫu tròn, làm như cái hồ rồi lấy đất đó đắp cao lên làm một tướng đài, mà đặt ra bốn mươi chín cái ghế trác tử vào bốn góc đài để bốn hũ nước hoa, cùng lựa lấy tám đứa con trai, tám người con gái cho tinh sạch, mỗi góc bắt trấn bốn đứa, hai trai hai gái, cùng dặn chúng nó, hễ khi nào thấy có lửa Yên cháy sáng, thì nó cầm mỗi đứa một nhành dương liễu, mà huy động liền liền. Còn trước mặt dinh, thì đặt tám người ở truồng, cùng tám hũ nước cũng theo hàng, chừng thấy Hỏa Long bay tới, thì cứ múc nước trong hũ ấy mà tưới lên.

Hai tướng vâng lệnh, trong giây lát làm rồi, trở về phục chỉ cho Quốc mẫu hay. Chung Quốc mẫu lại sai Điền Thường và Điền Năng dẫn hai mươi muôn binh đi mai

phục phía trước dinh Yên, chờ thấy lửa đỏ lên, thì đánh vào Yên dinh, bắt cho được Yên Đan Công chúa, còn Thanh Long dẫn theo một muôn binh mai phục bên tả, Thanh Hổ cũng dẫn theo một muôn binh mai phục bên hữu nơi dinh Yên, hễ thấy lửa đỏ, thì xông vào mà choán dinh Yên cho được.

Bốn tướng lĩnh mệnh đi rồi, Quốc mẫu lại sai Vương Hữu và Quản Thoại Hoa dẫn hai muôn binhmai phục trước dinh mình, chờ binh Yên đến, bắt cho được Tôn Long và Cao Kim Định, Trang Bạo cũng lãnh một muôn binh đi mai phục phía sau núi, chờ cho lửa đỏ lên thì đánh tới hậu dinh Yên, mà cướp lương thảo, còn phần Tống Hinh thì ở thành giữ gìn dinh trại.

Phân khiến xong rồi, Quốc mẫu tắm gội xong xuôi mới vẽ ra một lá phù đốt lên, bỗng thấy bốn vị Long Thần ở trên thinh không sa xuống, Quốc mẫu chào hỏi và nói rằng:

– Nay có Yên Đan Công chúa dùng phép Hỏa Long đốt dinh trại ta, xin chư thần dâng nước làm mưa, mà giữ bốn phía thành chớ cho sơ thất.

Bốn vị Long thần lĩnh mệnh lui ra, Quốc mẫu lại đốt một đạo linh phù khác nữa, đòi hết Nhị thập bát tú, Tứ đại kim cương, Tứ bộ lôi thần và Tứ bộ thiên vương, đều tụ đến tướng đài giúp việc; lại đòi Điếu Khách Tinh Quân dạy phải làm lõa thể đội một bồn nước, mà trấn tướng đài, chư thần thảy đều nghe lệnh, ai lo theo công việc nấy.

Qua tới canh ba, Yên Đan Công chúa lên tướng đài, đốt hương vái bà Hỏa Long thánh mẫu, rồi lấy ra một cái Hồ lô, miệng niệm chân ngôn, tức thì 500 con Hỏa Long tủa ra hừng trời, nhắm hướng bay qua hinh Tề đốt phá.

Chẳng dè bên Tề có bọn chư vị thánh thần đương coi giữ, bỗng thấy Hỏa Long bay tới, Long vương thì dâng nước biển lên, Kim cương thì đón đường lại. Lôi thần thì làm sấm nổ vang trời. Phong bá, làm gió sông thổi tới. Võ sư làm mưa xuống, Điếu Khách thì uế trược và ngậm nước phun lên, còn chư vị Tinh Quân đều cầm bảo kiếm mà đuổi Hỏa Long.

Hỏa Long đã bị mưa gió, lại bị thánh thần đánh đuổi, thế vào dinh Tề không nổi, túng phải quay trở ngược về. Phong Bá lại nổi gió lớn đuổi nà theo, Công chúa thấy Hỏa Long trở lại thì cả kinh, lật đật lấy Hồ lô ra, giở nút thu vào, không dè Hỏa Long chưa đốt được ai, nên sức hơi lửa còn mạnh, nên không chịu rút vào hồ lô, lại quay đốt binh Yên, lửa đỏ sáng trời, quân sĩ kêu la dậy đất, Công chúa lật đật niệm thần chú, mới thu được phép vào hồ lô.

Khi ấy quân Yên đang xúm nhau chữa lửa, bỗng thấy binh Tề bốn phía hò hét đánh vào. Thanh Long thì đánh với Nguyên Võ, Thanh Hổ thì đánh với Thần Võ, Quản Thoại Hoa, Vương Hữu thì đánh với Cao Kim Định và Tôn Long.

Trong lúc hoảng hốt ấy, quân Yên la khóc inh ỏi vang trời, mạnh ai nấy chạy, Tôn nguyên soái thấy dinh mình đà bị cháy, binh Tề lại đánh vào, bèn thu góp tàn quân, hiệp với Công chúa, vừa đánh vừa lui.

Khi Công chúa lui vừa khỏi vòng vây, lại thấy Chung quốc mẫu dẫn tới một đạo binh chận đánh nữa. Hai bên bèn hỗn chiến, suéc cũng còn hãy cầm đồng. Quốc mẫu lấy ra một món bảo bối anh linh, kêu là Tụ Hồn binh, mà ném lên trên không, xảy thấy khói đen mịt mịt, gió phát ầm ầm, lại có một vầng hắc vân nhắm ngay đầu Công chúa gần sa xuống.

Không dè Công chúa là một vị địa tiên giáng sinh, có hồng quang hộ thể, nên hắc khí sa xuống không được, cứ xẩn vẩn trên không, rủi đâu Tôn nguyên soái và Tôn Hổ cũng vừa tới đó, hắc khí thấy có bóng phàm nhân liền sa xuống, thu hết hồn phách cả hai cha con, té nhào xuống ngựa.

Công chúa xem thấy cả kinh, liền chạy lại tiếp cứu, thì đã bị binh Tề bắt mất rồi, Công chúa hết sức tức giận, bèn lấy cây Thiềm Lôi chùy mà ném lên, Quốc mẫu thấy thần chùy vừa xuống, thì độn thổ trốn đi, thần chùy đánh trúng binh Tề, lớp lớp chết như kiến cỏ.

Quân Yên thừa thế ấy rượt theo, đuổi ra khỏi dinh mình, rồi cũng trở lại. Trong lúc hỗn loạn ấy, quân Yên bắt được tướng Tề là Điền Thường, Điền Năng với Trang Bạo, thì trời cũng vừa gần sáng, hai bên cũng thu binh về nghỉ.